
ПРАВЕДНИКИ

Жилинська Раїса Миколаївна (1915)

Жилинська Ганна Іванівна (1877-1970)

Жилинський Микола Йосипович (1868-1947)

Туркевич (Пахлова) Євгенія Миколаївна (1900-1983)

ВРЯТОВАНА

Болотова (Жилинська) Лариса Леонідівна (1930)

Р.М. Жилинська

1937 року Леонід Миколайович Жилинський і його дружина Есфір Михайлівна Жилинська (Шпільман) були репресовані і відправлені до табору. Їх старшу доньку Ларису забрали до себе батьки батька – Микола Йосипович та Ганна Іванівна Жилинські. У вересні 1941 року до Києва повернулася друга донька Жилинських – Євгенія Миколаївна, яка була на фронті і потрапила в оточення. Так вся сім'я опинилася в окупованому Києві.

Після розстрілів в Бабиному Яру Жилинським довелося ховати Ларису, оскільки сусідка заявила, що не терпить в будинку єврейської дитини. Дівчинку з дідусем і бабусею поселили на вул. Артема, 74, а потім у тітки, Раїси Миколаївни, на вул. Тропініна, 12.

Коли і там стало небезпечно, вони перебралися на вул. Чкалова, 24, до Євгенії Миколаївни. Перед звільненням Києва всі знову зібралися в своєму будинку на вул. Бульонській, 84 (нині – вул. Боженка) і ховалися там з дітьми у бомбосховищі.

Після війни Лариса Жилинська мешкала у своєї тітки Євгенії Миколаївни Туркевич (Пахлової), а 1949 року виїхала до батьків, які перебували на поселенні в Норільську.

Не дивлячись на хвороби, вона зуміла здобути вищу освіту, працювала керівником драмгуртка. Раїса Жилинська обрала професію манікюрниці, а Євгенія Туркевич (Пахлова) – бухгалтеря.

Всім рятівникам 1998 року присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру». 2006 р. Р.М. Жилинська нагороджена орденом "За заслуги" III ступеня.